

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 stycznia 2011 r. C(2011) 275 wynikającej ze sprostowania C(2011) 2628, w postępowaniu dotyczącym niemieckiej pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: odliczenie straty nie stanowi pomocy przyznanej ze środków państwa

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że za sprawą klauzuli naprawczej nie przyznaje się żadnej korzyści majątkowej, lecz raczej w formie przeniesienia straty nie pozbawia się już istniejącej pozycji majątkowej. Zdaniem skarżących nie zachodzi tym samym jakiegokolwiek finansowanie ze środków państwowych.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność ze względu na brak wyjątku od miarodajnego systemu referencji

Skarżące w tym miejscu podnoszą, że miarodajny system referencji stanowi ogólne uregulowanie dotyczące odliczenia straty w odniesieniu do osób prawnych [§ 10d niemieckiej Einkommensteuergesetzes (ustawy o podatku dochodowym) w związku z § 8 ust. 1 KStG i § 10a niemieckiej Gewerbesteuersteuergesetzes (ustawy o podatku od prowadzenia działalności gospodarczej)] oraz że ograniczenie przez § 8c KStG stanowi jedynie wyjątek od tego miarodajnego systemu referencji, który z kolei jest ograniczony między innymi przez klauzulę naprawczą.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na brak rozróżnienia pomiędzy podmiotami gospodarczymi, które ze względu na obrany cel znajdują się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji.

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że klauzula naprawcza wychodzi na korzyść każdemu przedsiębiorstwu będącemu podatnikiem oraz że nie uprzywilejowuje ani określonych dziedzin wzgl. obszarów działania, ani przedsiębiorstw określonej wielkości.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na uzasadnienie wynikające z natury wzgl. wewnętrznej konstrukcji systemu podatkowego.

Skarżące podnoszą w tym miejscu, że klauzula naprawcza opiera się na podstawach systemu podatkowego wynikających z konstytucyjnoprawnych zasad, jak opodatkowanie według wydajności, uniknięcie nadmiernego opodatkowania oraz zachowanie zasady proporcjonalności.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: oczywiste błędy w ocenie wskutek niedostatecznego ujęcia niemieckiej sytuacji podatkowej

Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja niewłaściwie oceniła niemieckie normy prawa podatkowego dotyczące odliczenia straty.

- 6) Zarzut szósty dotyczący dochodzenia ochrony zaufania na gruncie prawa wspólnotowego

Skarżące w związku z tym podnoszą między innymi, że podatkowe przywileje naprawcze w przypadku nabycia udziału w związku z odliczeniem straty zostały podchwyczone przez Komisję dopiero na etapie formalnego postępowania sprawdzającego oraz że chodzi tutaj o działanie o charakterze wyjątkowym, które nie było dostrzegalne ani dla ustawodawcy, wyspecjalizowanych sądów i administracji podatkowej i tym samym również dla przedsiębiorstw nawet przy wnikliwym fachowym doradztwie.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2011 r. — VMS Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-613/11)

(2012/C 32/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: VMS Deutschland Holdings GmbH (Darmstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Pohl, G. Burwitz, M. Maier i P. Werner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 275 wersja ostateczna z dnia 26 stycznia 2011 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa C 7/2010 „KStG, Sanierungsklausel”;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo trzy zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący brakującej *prima facie* selektywności środka

Skarżąca podnosi w ramach pierwszego zarzutu między innymi, że klauzula naprawcza zawarta w § 8c niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) dotycząca przeniesienia straty przedsiębiorstw, które są przejmowane przez inne przedsiębiorstwa w celu uzdrowienia kondycji, nie ma charakteru selektywnego. Zdaniem skarżącej nie chodzi w tym przypadku o regulację dotyczącą pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie ustanowiono jakiegokolwiek wyjątku od odnośnego systemu referencji.

- 2) Zarzut drugi: środek o charakterze ogólnie obowiązującym

Skarżąca w tym miejscu podnosi między innymi, że techniczne rozróżnienie według sytuacji gospodarczej i wydajności przedsiębiorstwa stanowi regulację o charakterze technicznym, która jako środek o charakterze ogólnie obowiązującym nie może wchodzić w zakres zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE. Zdaniem skarżącej taka regulacja w ujęciu całościowym ujęciu gospodarczym może przynieść korzyść każdemu przedsiębiorstwu, nawet jeżeli w określonym czasie faktycznie tylko kilka przedsiębiorstw jest w stanie rzeczywiście skorzystać z tej zasady.

- 3) Zarzut trzeci: uzasadnienie regulacji wynikające z natury wzgl. wewnętrznej konstrukcji systemu podatkowego.

W tym miejscu skarżąca podnosi w tym miejscu, że klauzula naprawcza z § 8c ust. 1 KStG jest uzasadniona naturą wzgl. wewnętrzną konstrukcją systemu podatkowego i także z tego powodu nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2011 r. — Royal Scandinavian Casino Århus przeciwko Komisji

(Sprawa T-615/11)

(2012/C 32/72)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Royal Scandinavian Casino Århus I/S (Århus, Dania) (przedstawiciel: B. Jacobi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 września 2011 r. w przedmiocie środka nr C 35/2010 (ex N 302/2010) mającego postać podatków od gier hazardowych w Internecie, który Dania zamierza wprowadzić w ustawie w sprawie podatków od gier hazardowych.

- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 6 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż Komisja błędnie zatwierdziła tą pomoc na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE ze względu na to, że

- art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE nie daje możliwości zatwierdzenia pomocy dla działań gospodarczych,

- pomoc ta nie spełnia określonego w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE warunku, zgodnie z którym ma ona służyć do ułatwiania rozwoju niektórych działań gospodarczych,

- pomoc ta wbrew interesowi wspólnotowemu wywiera wpływ na warunki wymiany handlowej oraz

- nie służy ona odpowiednio udowodnionemu celowi związanemu z interesem wspólnotowym.

Skarżąca wskazuje także, że wykładni wyjątku ustanowionego w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE należy dokonywać ściśle, a postanowienie to nie daje możliwości przyznawania pomocy z powołaniem się na względy związane z budżetem państwa.

- 2) Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja zatwierdziła tą pomoc wbrew orzecznictwu Trybunału w przedmiocie pomocy operacyjnej. Skarżąca podnosi, że rozpatrywana pomoc, przyznawana w sposób ciągły w postaci ulgi podatkowej, stanowi pomoc operacyjną, która zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie może jako taka zostać zatwierdzona.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności ze względu na to, iż zamierzony przez duńskiego ustawodawcę cel można osiągnąć bez udzielania pomocy państwa.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy tego, że Komisja dokonała w oczywisty sposób błędnej oceny ze względu na to, iż błędnie przyjęła stanowisko, że pomoc jest konieczna do tego, aby skłonić operatorów internetowych gier hazardowych do ubiegania się o zezwolenie w Danii.

- 5) W piątej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się nadużycia władzy opierając się na postanowieniu traktatowym dającym podstawę dla zatwierdzenia pomocy, która ma służyć do ułatwiania rozwoju niektórych działań gospodarczych pomimo tego, iż z decyzji wynika, że zatwierdzenie pomocy było w rzeczywistości umotywowane chęcią skłonienia odpowiedniej liczby podmiotów do ubiegania się o duńskie zezwolenie na oferowanie internetowych gier hazardowych. Dlatego skarżąca podnosi, że z nadużyciem władzy mamy do czynienia ze względu na to, że Komisja uzasadnia zatwierdzenie celem polegającym na liberalizacji oraz wsparciem rozwoju niektórych działań gospodarczych, podczas gdy samo państwo duńskie wskazuje, że nadrzędnym celem przepisów podatkowych jest uzyskanie jak największych wpływów z podatków.